

Poruka pape Franje za korizmu 2019.

21.2.2019.

»Doista, stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljene sinova Božjih« (Rim 8, 19)

Draga braćo i sestre,

svake godine Bog nam, po Majci Crkvi, daje »da radosno čekamo vazmene blagdane, pokorom čistimo dušu, revnije se molimo i vršimo djela ljubavi te nas primanjem svetih otajstava obdari svojim božanskim životom« (Predslovlje korizmeno, I). Na taj način možemo, od Uskrsa do Uskrsa, kročiti prema dovršetku onog spasenja koje smo već primili kao plod Kristovog vazmenog otajstva: »ta u nadi smo spašeni« (Rim 8, 24). Ovo otajstvo spasenja, koje već djeluje u nama tijekom zemaljskog života, dinamičan je proces u koji su uključeni također povijest i sve stvoreno. Sveti Pavao ide tako daleko da tvrdi: »stvorenje sa svom žudnjom iščekuje ovo objavljene sinova Božjih« (Rim 8, 19). U vezi s tim želim ponuditi nekoliko razmišljanja da nas prate na našem putu obraćenja u predstojećoj korizmi.

1. Otkupljenje stvorenog svijeta

Proslava Vazmenog trodnevlja Kristove muke, smrti i uskrsnuća, taj vrhunac liturgijske godine, svake nas godine poziva na put pripreve, svjesni da je naše suobličavanje Kristu (usp. Rim 8, 29) neprocjenjiv dar Božjeg milosrđa.

Ako čovjek živi kao Božje dijete, ako živi kao otkupljena osoba, koja dopušta Duhu Svetom da je vodi (usp. Rim 8, 14) i zna spoznati i provoditi u djelo Božji zakon, počevši od zakona upisanog u svom srcu i prirodi, on čini dobro također svemu stvorenom surađujući u njegovu otkupljenju. Zato sveti Pavao kaže da stvorenje ima kao neku vrlo snažnu želju za objavljem Božje djece; naime, da svi oni koji uživaju milost Isusova vazmenog otajstva dočekaju njegove pune plodove koji će potpuno dozrijeti u otkupljenju samoga ljudskog tijela. Kad Kristova ljubav preobrazi živote svetih u duhu, tijelu i duši, oni daju slavu Bogu te svojom molitvom, kontemplacijom i stvaralaštvom uključuju i druge stvorove u tu hvalu, kao što to na divan način pokazuje "Pjesma brata Sunca" sv. Franje Asiškog (usp. enc. *Laudato si'*, 87). Ali sklad nastao otkupljenjem u ovome je svijetu neprestano izložen prijetnji negativne moći grijeha i smrti.

2. Razorna moć grijeha

Naime, kad ne živimo kao djeca Božja često se ponašamo destruktivno prema našim blišnjima i drugim stvorovima – pa i prema sebi samima – budući da počinjemo, više ili manje svjesno, držati da možemo s njima činiti sve što nam je volja. U nama tad prevlada neumjerenost: počinjemo živjeti životom kojim se krše granice koje naše ljudsko stanje i sama priroda traže da poštujemo i povoditi se za onim neobuzdanim željama koje se u Knjizi Mudrosti pripisuju bezbožnicima, to jest onima koji u svojim djelovanjima ne misle na Boga i nemaju buduće nade (usp. 2, 1-11). Ako nismo trajno usmjereni prema Uskrsu, prema obzoru uskrsnuća kao cilju, jasno je da se na kraju počne nametati logika izražena u sloganima: želim sve i to odmah i ma koliko imao to mi nije dosta.

Korijen je svakoga zla, kao što znamo, grijeh, koji je od prvog trenutka kad se pojavio među ljudima prekinuo naše zajedništvo s Bogom, s drugima i sa samim stvorenim svijetom, s kojim smo na određeni način povezani svojim tijelom. Raskidanjem zajedništva s Bogom narušen je također naš skladni odnos s okolinom u kojoj smo pozvani živjeti, tako da se vrt pretvorio u pustinju (usp. Post 3, 17-18). Grijeh vodi čovjeka do toga da se počinje smatrati bogom svih stvorova, da se doživljava njihovim apsolutnim gospodarem i da ih ne koristi za onu svrhu koju je htio Stvoritelj, nego za vlastite interese, na štetu stvorova i drugih ljudi.

Kad se napusti Božji zakon, zakon ljubavi, tada prevlada zakon jačega. Grijeh koji prebiva u ljudskome srcu (usp. Mk 7, 20-23) i očituje se kao pohlepnost i neobuzdana žudnja za životom u obilju, nebrige za dobro drugih, a često i za vlastito, vodi do izrabljivanja stvorenoga svijeta, osoba i okoliša, uslijed one nezasitne pohlepe u kojoj se svaku želju smatra pravom i koja prije ili kasnije uništava onoga kojim ovlada.

3. Ozdravljajuća moć pokajanja i opraštanja

Stvorenom je svijetu, stoga, prijeko potrebna objava djece Božje, onih koji su postali “novi stvor”. »Je li tko u Kristu, nov je stvor. Staro uminu, novo, gle, nastaj!« (2 Kor 5, 17). Naime, zahvaljujući njihovoj objavljenju i sam stvoreni svijet može “svetkovati Vazam”: otvoriti se, naime, novom nebu i novoj zemlji (usp. Otk 21, 1). A hod prema Uskrsu upravo nas poziva da obnovimo svoje kršćansko lice i srce pokajanjem, obraćenjem i opraštanjem kako bismo mogli u punini doživjeti bogatstvo milosti vazmenog otajstva.

Ta “žudnja”, to iščekivanje svega stvorenoga ispunit će se o objavljenju sinova Božjih, to jest kad se kršćani i svi ljudi sa svom odlučnošću prepuste “porođajnim bolima” koje sa sobom nose obraćenje. Svekoliko je stvorenje pozvano, zajedno s nama, izbaviti se iz »robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Korizma je sakramentalni znak ovog obraćenja. Ona poziva kršćane da dublje i konkretnije otjelovljuju vazmeno otajstvo u svom osobnom, obiteljskom i društvenom životu, i to prije svega postom, molitvom i milostinjom.

Post nas uči mijenjati naš stav prema drugima i svemu stvorenom. Moramo se kloniti napasti da “proždiremo” sve kako bi zadovoljili svoju nezasitnost i biti spremni trpjeti zbog ljubavi, koja može ispuniti prazninu naših srca. Molitva nas uči odricati se idolopoklonstva i samodostatnosti našeg ega i priznati da trebamo Gospodina i njegovu milost. Davanjem milostinje izbjegavamo bezumno zgrtanje svega što nam padne pod ruku u iluzornom uvjerenju da možemo osigurati budućnost koja nam ne pripada. I tako ćemo ponovno otkriti radost nauma koji Bog ima za stvorenje i za svakoga od nas, a to je da ljubimo Njega, našu braću i sestre i čitav svijet, i da u toj ljubavi pronađemo našu pravu sreću.

Draga braćo i sestre, “korizmeno” razdoblje od četrdeset dana koje je Sin Božji proveo u pustinji stvaranja imalo je za cilj ponovno tu pustinju pretvoriti u onaj vrt zajedništva s Bogom koji je postojao prije istočnoga grijeha (usp. Mk 1, 12-13, Iz 51, 3). Neka naša korizma ove godine bude putovanje tim istim putem, donoseći Kristovu nadu također svemu stvorenom, kako bi se »oslobodi[lo] robovanja pokvarljivosti da sudjeluje u slobodi i slavi djece Božje« (Rim 8, 21). Ne dopustimo da to milosno vrijeme prođe uzalud! Molimo Boga da nam pomogne krenuti na put istinskog obraćenja. Odbacimo svoju sebičnost i zaokupljenost samima sobom i okrenimo se Isusovu Vazmu. Budimo blizu našoj braći i sestrama u nevolji, dijeleći s njima naša duhovna i materijalna dobra. Na taj način,

konkretnim prihvaćanjem Kristove pobjede nad grijehom i smrću u svome životu, njezinu ćemo moć preobrazbe ižaravati na sve stvoreno.

Iz Vatikana, 4 listopada 2018.,
Blagdan sv. Franje Asiškog